

Чарлз Робертсъ

Всрѣдъ дълбокитѣ снѣгове

(Коледенъ разказъ)

Дълбокъ снѣгъ покриваше малката дървена къщичка всрѣдъ горската поляна. Деви Патонъ отметна отъ себе си вълненото одеало и бързо си нахлу два чифта дебели топли терлици, оплетени отъ дебела вълнена прежда. Презъ прозореца проникваше сивата свѣтлина на събуждащия се зименъ день. Деви се доближи до печката и сложи въ нея брѣзови кори и нацепени на дребно сухи дърва. Едва поднесе кибрита до брѣзовата кора, тя пламна, запръщѣ, загърчи се, и дървата тутакси загорѣха съ силенъ пламъкъ.

Въ най-далечния жгълъ на стаята, се намираше малко креватче съ високи первази. Оттамъ поглеждаха голѣми и ясни сини очички и кржгло личице съ голѣми руси коси около него. Вратата на печката бѣше отворена, и червеникавиятъ блѣсъкъ на огъня освѣтяваше лицето на детето. То се опита да слѣзе отъ креватчето си, но Деви въ сжщата минута бѣше вече при него.

— Не трѣбва, миличка, да ставашъ; почакай, докато се стопли стаята. Не буди мамичка!

Очитѣ на деvojчето блеснаха изведнажъ, но то се сдържа и тихо пошепна на татка си, като го хвана за ръката:

— Ще дойде ли и у насъ дѣдо Коледа, татенце?